

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 31926/2023
18.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Ђурица, Мирјане Андријашевић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Славко Р. Попивода, адвокат у ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2387/23 од 19.10.2023. године, у седници одржаној дана 18.02.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2387/23 од 19.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2387/23 од 19.10.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8340/22 од 02.06.2023. године, обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 1.073.600,88 динара са законском затезном каматом почев од 02.06.2023. године, као дана пресуђења, па до исплате и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 227.081,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2387/23 од 19.10.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, а одбијен је и као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Оцењујући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна

питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца за исплату износа на име накнаде за фактички експроприсану непокретност, на основу утврђења да је предметна парцела број .../..., површине 88 м² из листа непокретности број ... КО ..., која је у јавној књизи укњижена као својина тужиоца, у целости фактички приведена намени – улица, саобраћајница, тако што је асфалтирана и опремљена комуналном инфраструктуром (електроенергетска, водоводна и канализациона мрежа, те гасне и ПТТ инсталације), са уличним осветљењем и таблом са називом улице и кућним бројевима, чиме је тужилац као власник не само депоседован, већ и лишен права својине на непокретности, због чега тужиоцу припада право на накнаду најмање у висини тржишне вредности исте, применом члана 58. Устава Републике Србије и применом члана 1 став 1 Протокола уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Циљ посебне ревизије није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Наводима ревидента указује се на погрешно утврђено чињенично стање (указује се да тужени ни једном радњом, ни фактичком ни правном, тужиоца није узнемирио у поседу земљишта нити га је одузео) и на непотпуно утврђено чињенично стање (судови не утврђују ко је предметне парцеле претворио у јавну површину), а такви ревизијски наводи нису правно релевантан основ за изјављивање посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Тужени у ревизији није указао на супротне одлуке и на постојање различите судске праксе, нити је дао разлоге који би указали на потребу за новим тумачењем права по питању фактичке експропријације, па је Врховни суд, поступајући по одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, закључио да у овој парници не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 07.10.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде донете у другом степену је 1.073.600,88 динара, што је динарска противвредност од 9.150,77 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на

-3-

дан подношења тужбе. Према томе, ревизија није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучено као ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић